

[Oluf Pedersen.]

ikke så helt galt, når retsforbundet krævede, at restriktioner og rationeringer skulle afskaffes. Og at den nuværende regering dengang kom helt ud af flippen og løb sin vej, fordi folketinget krævede, at smørrationeringen skulle væk, det må selv regeringen kunne lære af årsberetningen var ved siden af — det skulle den ikke have gjort. Man kan vel også lære af årsberetningen, at alle de mange bekymringer, man i sin tid gjorde sig med hensyn til Marshallhjælpens ophør og tanken om, hvordan det så skulle gå, var ved siden af, og at der — som vi sagde dengang, og hvad der forøvrigt er en god gammel liberal grundsetning — er noget, der hedder selvregulerende kræfter, og at disse selvregulerende kræfter virker bedst, når staten ikke blander sig i tingene.

Man kan også nok hævde, når man ser på udviklingen gennem årene, at det ikke havde spor med virkeligheden at gøre, når den tidligere regerings politiske økonomer i foråret 1951 sagde, at da den kom til, stod vi på afgrundens rand. I det hele taget, når man ser på, i hvor ringe grad det har slået til, hvad man har fortalt os op gennem årene, kan man ikke blive særlig imponeret af, hvad der til enhver tid fortælles os. Man siger det, der i øjeblikket passer i det politiske kram, og vi hører også nu, ligesom i sin tid da den nuværende økonomiminister første gang var minister, at når bare han kommer til, så ligger vi lunt i svinget. Det er jo rart, det er sådan, at bare han får styret, så kommer vi straks til at ligge lunt i svinget; altså bare han ligger lunt, så ligger vi allesammen lunt. Det kan jo være meget rart, hvis forholdet er sådan!

Jeg er meget betænkelig ved den højtærede ministers udtalelser om, at arbejdsmarkedskommissionen skal undersøge forholdene og eventuelt komme med et forslag, et vigtigt og afgørende forslag, for jeg er bange for, at det forslag, man kommer med, vil gribe ind i de selvregulerende kræfter, så det kommer til at virke lige modsat det, som er tiltrængt. Det er rigtigt, at samhandelen skal forøges, det giver øget velstand. Men hvorfor siger ministeren, at eksporten skal forøges? Ministeren kan jo akkurat ligeså godt sige, at importen skal forøges, for det er to sider af samme sag;

det er en god gammel liberal sandhed, og den må vi da have lært, vi skal jo lære af erfaringen.

Jeg hørte med stor interesse den konservative ordfører, det ærede medlem hr. Aksel Møller, sige, at toldspørgsmålet skulle løses på et liberalt grundlag. Ja, det liberale grundlag, det er frihandel, det er den helt rigtige måde af løse toldspørgsmålet på. Men det er morsomt, at det netop bliver sagt af den konservative ordfører; det viser, at det ærede medlem hr. Aksel Møller dog åbenbart ikke har levet helt forgæves.

Nu har jeg ikke ret megen respekt for den højtærede ministers tanker om statshjælp og udvidet statskredit, tanken om, at på de markeder, som er usolide, skal staten sætte ind og tage risikoen. Jeg synes, det er bedre indenfor al handel, at risiko og fortjeneste altid står i forhold til hinanden, at dér, hvor man handler under størst risiko, må man også have den største fortjeneste. I det forhold skal staten ikke gribe ind. Også herom sagde det ærede medlem hr. Aksel Møller en ting i dag, som er helt rigtig: at vi får ikke flere midler ved, at staten låner penge ud. Jeg synes, det ærede medlem har helt ret: statsudlån til kunstig lav rente er det helt modsatte af den rigtige fremgangsmåde. Jeg tror, det er helt forkert med statsfinansiering. Men det er, som om det er ministerens hovedbetragtning, at nu skal staten være parat, nu skal staten finansiere. Vil ministeren da ikke erkende, at der bliver ikke kreditmuligheder for een øre mere, fordi staten udlåner pengene? Lige så meget som staten yder i øget udlån, lige så meget må den private kredit indskrænkes, og så er spørgsmålet, om ministeren har bedre forstand på, hvordan der skal finansieres end erhvervslivet selv; det tror jeg altså ikke, jeg tror, man hellere skulle have ladet den højtærede minister blive i New York.

Vi deler fra retsforbundets side heller ikke denne frygt for, at der, når der kommer større årgange arbejdende ungdom, vil opstå store besværligheder, for det er rigtigt, som socialdemokratiet hævdede i gamle dage, at det er arbejdet, der skaber værdierne. Jo større arbejdende befolkning, vi har, jo flere værdier bliver der skabt, og jo større velstand bliver der som helhed.

Man kan også ved at læse beretningen